

Pro sezónu 2012-13 připravilo Collegium 419 tematickou koncertní řadu s názvem „**Diabolus in musica**“, neboli „Dábel v hudbě“. Tak se tradičně označovala zvětšená kvarta, tritonus, nelad a nezpěvný interval, který v křesťanské hudbě neměl místo a třeba při paralelních postupech v organu se obcházel libozvučnou sextou.

My jsme si toto spojení vypůjčili v přeneseném významu. V průběhu období renesance začíná významné stírání rozdílů mezi hudbou duchovní a světskou. Při kompozici parodických mší si skladatelé stále častěji vypůjčují světské motivy či celé hudební útvary. Základem pro liturgickou hudbu tak už nemusí nutně být jen gregoriánský chorál nebo jiná duchovní předloha (například již komponované moteto), ale třeba i světská píseň, šanson, italský lidový nápěv nebo polyfonní madrigal. Tatáž hudba, která původně vyjadřovala rytířské souboje, milostné vzdechy či nářek nešťastné lásky, opatřena novým textem náhle zpodobňuje vyznání víry či obětování při liturgii. Tridentýský koncil (1545-1563) se ve své protireformační snaze pokusil vymýtiti všechn tento „zlořád“ z kostela, dokonce hrozilo zrušení provozování veškeré polyfonie a navrácení k čistotě chorálu. Zdravý rozum nakonec zvítězil a nic tak nebránilo duchovní hudbě v jejím mohutném historickém vzepětí, které nazýváme barokem.

V cyklu tří koncertů přinášíme konfrontaci světského hudebního žánru s parodickou mší, která je jím inspirována.

Koncertní program **MILLE REGRETZ** připomíná chanson vrcholné renesance a mši Cristóbala de Morales, která nad Josquinovým chansonem vznikla. V programu zazní i skladby Orlanda di Lassa, Nicolase Gomberta či Clémenta Janequina.

Program **ULTIMI MIEI SOSPIRI** připomíná dobu, kdy frankovlámští skladatelé spojili svoje umění s italskou melodikou a vytvořili madrigal. Nad madrigalem Philippa Verdelota pak Phillippe de Monte, dvorní skladatel Rudolfa II., napsal krásnou šestihlasou parodickou mší. V programu uvedeme i skladby Orlanda di Lassa, Jacoba Arcadelta, Cypriana de Rore a dalších.

A konečně třetí program nazvaný **L'HOMME ARMÉE** stojí na kontrastu raně barokní parodické mše Giacoma Carissimiho a světských skladbách rodícího se baroka, ať už od Giovanniho Sancese či Claudia Monteverdiho.